

Plugurile

Vasile Alecsandri

Noroc bun! Pe câmpul neted ies românii cu-a lor pluguri!
Boi plăvani în câte şase trag, se opintesc în juguri!
Braţul gol apasă-n coarne; fierul taie brazde lungi
Ce se-nşiră în bătătură ca lucioase, negre dungi.

Treptat câmpul se umbreşte sub a brazdelor desime;
El răsună-n mare zgomot de voioasa argătime,
Iar pe lanul ce în soare se zvântează fumegând,
Cocostârcii cu largi pasuri calcă rar şi meditând.

Acum soarele-i l-amiază; la pământ omul se-ntinde;
Cârd de fete şi neveste de la sat aduc merinde;
Plugul zace-n lan pe coaste, iar un mândru flăcăuaş
Mână boii la izvoare şi îi paşte la imaş.

Sfântă muncă de la țară, izvor sacru de rodire,
Tu legi omul cu pământul în o dulce înfrăţire!
Dar lumina amurgeşte, şi plugarii către sat,
Hăulind pe lângă juguri, se întorc de la arat.